

tydelige og ikke behøve den Tydeliggørelse, som Flertallet har tilsigtet.

De mere reelle Ændringsforslag har Mindretallet ikke kunnet tiltræde, idet vi finde dem uheldige. Der er først Ændringen under Nr. 1 til § 1. Nu have vi en Bestemmelse i Grundlovens § 12, som siger, at Ministrene ere ansvarlige for Regeringens Førelse, og at deres Ansvarlighed bestemmes nærmere ved Lov. I Henhold dertil er der nu i Folketinget vedtaget Forslag til en Ministeransvarlighedslov, som indeholder forskellige Regler, hvorefter Ministrene kunne drages til Ansvar. Efter Udvalgsflertallets Affattelse af § 1 indskrænkes Ministrenes Ansvar noget. En Minister har jo paa Grund af sin Stillings særegne Betydning ikke alene et juridisk Ansvar som alle Embedsmænd, men særlig et moralsk og navnlig et politisk og parlamentarisk Ansvar overfor Kongen og Rigsdagen, men idet nu Flertallets § 1 foreskriver, at Ministeren kun bliver ansvarlig for Regeringens Førelse efter Reglerne i denne Lov og Reglerne for Embedsmænds Lovovertrædelser i den almindelige Lovgivning, bliver der paa en Maade slaaet en Streg over al anden Ministeransvarlighed end den, der udtrykkeligt er udtalt i det foreliggende Lovforslag. Jeg foretrækker derfor den nuværende Form af § 1. Saa have vi den almindelige Bestemmelse i Grundloven, at Ministrene ere ansvarlige for Regeringens Førelse, og Lovforslaget udvikler da, i hvilke Tilfælde de kunne straffes efter denne Lov. Vi kunne derimod ikke gaa med til den indskrænkende Bestemmelse, at Ministrene ere ansvarlige for Regeringens Førelse efter disse Regler og ikke videre.

Med Hensyn til de mere reelle Ændringer, som den meget ærede Ordfører kom nærmere ind paa, til §§ 7 og 8, har Mindretallet ment, at disse Paragraffer ikke indeholde nogen utilstedeilig Grundlovfortolkning. Vi have ment, at der, som i § 7 udtalt, ingen Statsskatter maa opkræves og ingen Udgifter afholdes, som ikke have en saadan Hjemmel som den, der indeholdes i Grundlovens § 49. Og dersom en Minister har haft til Hensigt at unddrage den paagældende Skatteopkrævning eller Udgifts Afholdelse fra Kongens eller Rigsdagens Beslutning eller har

handlet med Bevidsthed om, at han ikke kunde faa det paagældende Skatte- eller Udgiftsbeløb bevilget af Kongen og Rigsdagen — mener Mindretallet, at saa vidt maa man kunne gaa, at denne Minister bliver strafskyldig, ikke alene, naar han holder en Udgift fuldstændig skjult — det mener Flertallet ogsaa —, men ogsaa naar han har handlet med Bevidsthed om, at han ikke kunde faa Udgiften bevilget.

Ligesaa mener Mindretallet i Overensstemmelse med Lovforslagets § 8, at en Minister paadrager sig Strafansvar ikke alene, naar han udsteder en foreløbig Lov i udtrykkelig Strid med Ordene i Grundlovens § 25, men ogsaa, naar han udsteder den, uagtet han vidste, eller der var overvejende Sandsynlighed for, at han maatte vide, at han ikke kunde faa den stadfæstet eller billiget af Rigsdagen.

Nu siger den ærede Ordfører, at det er en utilstedeilig Grundlovfortolkning, at en saadan Bestemmelse kun kan vedtages paa grundlovmæssig Vis, ikke gennem en almindelig Lov, og at i hvert Tilfælde Spørgsmaalet skal føres ind for Rigsretten; det er dens Afgørelse, det beror paa. Heri kan Mindretallet ikke være enig med Flertallet. Thi Grundlovens § 12 siger jo, at Ministrenes Ansvarlighed nærmere bestemmes ved Lov, der maa da ogsaa ved Lov kunne gives Regler om Ministrenes Ansvarlighed, og det er ikke andet, der sker i det foreliggende Lovforslag. Der foretages ingen Forandringer i Grundloven, hverken i dens Ord eller dens Aand; det er kun en nærmere Udvikling af Grundlovens Bestemmelser, der finder Sted ved Lovforslaget. Hvis dette var en utilstedeilig Grundlovfortolkning, saa gælder maaske det samme ogsaa om enkelte af Flertallets Ændringer. Dette kan saaledes siges om Ændringsforslag under Nr. 2 til § 2 og til Dels om Ændringsforslag under Nr. 6 til § 7. Grundlovens Bestemmelser ere og kunne ikke være fuldstændig udtømmende, følgende maa der i Love kunne gives supplerende Bestemmelser, en nærmere Udvikling af, hvad Grundlovens rette Aand og Mening har været.

Skattebevillingsretten er en af Grundpillerne i den fri Forfatning. Derfor maa Rigsdagen værne om den. Der maa ikke kunne opkræves Skatter, afholdes Udgifter